

Dopisi.

Iz Lembaha. (Darilo za viničarje.) Po že dolgoletni navadi so se 27. oktobra t. l. pošteli 4 viničarji obdarili. Na prizadevanje nepozabljivega princa Jovana se je ustanovil poseben zavod za viničarje. Vložili so nekteri gospodje že pred veliko leti precej denarja. Narastel je kapital do blizu 1000 fl., kojih obresti se vsako leto viničarjem razdelijo, navadno 4 v spodbudo vsem drugim. Odbor poljedelskega društva v Mariboru je poslal g. Pfrimerja, kot zastopnika k razdelitvi. Omenjeni gospod nagovori č. g. župnika, naj ljudstvu namen razdeljenja v slovenskem jeziku razložijo, ker sam ne zna v domačem jeziku govoriti. Zgodilo se je z posebno opombo, naj se jih prihodnje leto več oglasi za darila. Na lepih palicah že za to pripravljenih so bili obešeni 4 svilnati roboi, kakor majhne zastave ali banderice. Na prvih 2 je viselo po 10 srebrnih gold. na drugih 2 pa po 5, katere so 4 fanti držali. Po nemškem nagovoru g. Pf. je naprosena blaga gospa Novakova razdelila 4 banderice sledečim: prvo je dobil Simon Pabernik, drugo Matija Draksler, tretjo Franc Tarkuš, četrto Juri Šker. Navzočih je bilo veliko ljudi in nekteri gosposki posestniki kakor n. pr. Remschmid iz Graca, g. Forstner itd. Namen ustanovljenega zavoda je hvale vreden in bi kazalo, da bi tudi po drugih krajih enaki zavodi viničarje spodbujali k poštenosti, marljivosti in zvestemu opravi. Tukaj je več viničarjev, ki že 20 in še več let enega gospodarja služijo. Tukajšnji gosp. kaplan se zahvaljuje vsem častitim posestnikom, gosposkim kakor tudi kmetskim Lembaške fare in iz vseh drugih krajev za vinski delež, ki ga je kot kaplansko plačilo dobil; vsaj drugega plačila nima, le Bergenthalskemu paverskemu grofu Löschniggu se nima za kaj zahvaliti, ker ni hotel ničesar dati. Nosecu se je povedalo: 4 škafe smo mislili dati, pa ne damo nič, ker nas je kaplan v cajtunge dal. Ali tega jim ne more nihče dokazati, ker se kaplan za Bergenthalskega grofa še ni toliko brigal, da bi ga bil v „cajtunge“ dal, torej so si Löschniggovi ovi izgovor le izmislili, da bi vino pridržali! Bog jim ga blagoslovi!

Od sv. Ane na Krembergu. (Ogenj — difteritis — letina.) V nedeljo okoli 10. ure po noči nas zbudi žalosten glas zvona oznanjujoč, da je v bližini ogenj. Vse beži iz hiš, ker bila je vsa okolica razsvetljena. Ne daleč od cerkve je bilo gospodarsko poslopje nekega krčmarja v ognju. V hiši so se kaj veselo sukali — bil je namreč ples — ko naenkrat vsem plesalcem noge zastanejo, ker zagledajo nekaj stopinj od hiše stoječe gospodarsko poslopje v ognju. Veliko truda je trebalo, da se tudi hiša ni vnela. Živino so komaj oteli. Pomilovanja vreden je gospodar, ker je imel vse pridelke že pospravljene in vse v zgozrelem poslopju shranjene. Žalostno je ob vse pridelke priti in zima trka na vrata. Tudi ni bilo

zavarovano. Kaj je ognja vzrok, ni znano. Gotovo je kakov hudoben človek užgal. Letos je že drugokrat tukaj gorelo; tedaj si lahko mislimo strah ljudi, posebno pa še zaradi tega, ker se je vest raznesla, da mora še celi Kremberg zgoreti. — Tukaj tudi silno razsaja bolezen „difteritis“. Že čez 20 otrok je vmrlo za to boleznijo. Zavoljo tega se vsak čudi, da se je šola ravno takrat začela, ko je ta bolezen najbolj razsajala. Da je ta bolezen nalezljiva, tega ni potrebno dokazovati. Na dalje se je tudi čuditi, da so, akoravno tukaj stanuje praktičen in marljiv zdravnik, nekteri drugi ogledniki mrličev, kateri gotovo boleznijo „difteritis“ nepoznajo, sicer nebi bilo na mrtvaških listih brati mesto „difteritis“: „halschmerzen“ ali pa „halsentzündung“. Izraza za zadnjo bolezen še gotovo nobeden zdravnik ne pozna. In eden drugi ogleda je zapisal pri nekem odrasčenem: „ausgelebt“. Dajte zdravniku, kaj je zdravnikovega! Letina je tukaj dobra. Sadjia in zrnja obilo. V vinogradih, kjer ni ravno „pikec“ preveč škodoval, ni bilo slabo. Ljudje upajo, da bo še ugodno vino, samo, da bi cena kaj poskočila in potem bi si mogel marsikteri kmet malo odehniti!

Iz Podgorce pri Slov. Gradcu. (V pokoj stopil) je tukajšnji naš učitelj g. Anton Hriberšek. Rodil se je l. 1809 pri Vojniku blizu Celja iz kmetskega stanu. V Celju bil je izšolan in l. 1829 v Zibiki nastopil prvo učiteljsko službo. Iz Zibike se je preselil v Konjice, od ondod v št. Ilj pri Slov. Gradcu in zopet nazaj v Konjice. K nam v Podgorce je prišel l. 1845 in toraj celih 34 let našo mladino podučeval pa tudi prav po krščanski izrejeval. Podučeval je tudi rad v sv. krščanskem nauku in tako g. župnike namestoval, kedar je bilo treba. Tudi v sadjereji je svoje učence tako uspešno vadal, da marsikteri kmet pri nas hvaležen pravi: „g. Hriberšek so me naučili, kako se drevesa sadijo in glešajo“. Želimo torej vrlemu učitelju veselo starost z zavestjo, da ga bomo farmani ohranjevali v hvaležnem spominu. Bog mu plati pa tudi blagoslovi njegov mnogoletni in mnogovrstni trud pri nas!

Od sv. Trojice v Slov. gor. (Jubilej) ali 50letnico svojega redovnega življenja obhajal je l. nov. t. l. č. P. Celestin Fošner iz reda sv. Frančiška. Rodil se je l. jan. 1805 v Pribovi pri Konjicah, gimnazijalne šole dovršil v Gradcu, ter bil ondi l. 1828 l. novembra sprejet v red sv. Frančiška. 27. jul. 1834 posvečen v mešnika delal je kot izvrsten katehet pri Mariji Trost, v Gradcu, v Mariboru in na zadnje pri sv. Trojici v Slovenskih goricah, kjer se je trudil tudi kot farni kaplan blizu 20 let. Še zdaj, kot 73letni starček — je toliko čvrst, duševno in telesno, da zamore pogosto pridgovati doma, in tudi sosednjim č. gg. duhovnikom pomaga na prižnici in v spovednici. — Ker vem, da je č. P. jubilar skoraj po vsem slovenskem Štajerju znan, objavim to redko slevesnost in mislim, da bode veliko č. gg.

duhovnov in tudi drugih znancev jubilentovih z méno vred iz srca izreklo željo: Bog naj ga še ohrani več let zdravega, veselega in v milosti božji. Kedar pa bodo dnevi časnega življenja prešeti, in nas č. P. Celestin zapustil, naj ga Bog vzame k sebi v nebesa, in naj mu da tisto prelepo plačilo, katero je naš Gospod Jezus Kristus sam obljubil, rekoč: Vsak, ki je zapustil dom, ali brate, ali sestre, ali očeta ali mater . . . in to zavoljo mojega Imena, bode dobil povrneno stoterno, vrh tega pa bo imel večno življenje. (Mat. 19. 29.) P. M.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Zopet skušnje kažejo, kako je g. dr. Bleiweis pravo zadel, ko je kranjskim volilcem priporočil, naj izvolijo grofa Hohenzwarto v državni zbor. Slovenci so očeta Bleiweissa ubogali in uživajo sedaj čast, da je njihov zastopnik v državnem zboru najtehtniša oseba. Njegov govor proti ustavoverni adresi zanima vso Avstrijo, razveseljuje vse dobre Avstrijance in je hudo poparil ustavoverce. Govor ne bo ostal celo brez nasledkov. Poslanec Schönerer je hotel, naj bi se preiskava začela, da bi se pokazalo: kdo ima prav: ali graška „Tagešpošta“ ali pa minister Anersperg, ki je baje pravil, da se je več državnih poslancev dalo podmitati za težke denarje. Ljudje smo pričakovali, da se bo preiskava dovolila, ali temu ni bilo tako, večina poslancev je nasvet zavrgla in vse zadušila! — Berolinskega mira prepis se je dunajskemu in peštanskemu zboru izročil ne v odobrenje pač pa, da ga poslanci lahko preberó, če se jim ljubi, ker so že toliko na to drnjezgali. Postavno itak tako odobravanje ne pripada državnima zboroma, ampak delegacijam, ki so začele dnes 7. nov. zborovati. Delegacijam t. j. zastopnikom iz celega cesarstva, bo grof Andrassy imel razlagati in zagovarjati svojo politiko. Po končanju zborovanja v delegacijah se bo odločilo, kaj bo z državnima zboroma in kdo bo minister! Stari Košut še ne da miru in je nedavno izdal knjižico, v katerej svetu naznanja, da je naše cesarstvo že davno mislilo na Bosno in Hercegovino, že l. 1850, potem zopet l. 1863 in naposled l. 1876 v shodu 3 cesarjev: ruskega, nemškega in našega je vse bilo dogovorjeno! Ogersko državno denarstvo stoji na slabih nogah. Znani judovski bankir Rothschild se brani Magjarom še več kaj posoditi, med tem ko je rad egiptovsko novo posojilo prevzel; za ošabne Magjare je to velika sramota! Sedaj še dolgovi ne morejo delati, kakor so navajeni!

Vnanje države. Bismark in sploh nemški državniki so začeli misliti na povišanje colnine na tuje blago, ker so spoznali, da svobodno tržvo le Angležem in Holandcem itd. koristi, Nemčijo pa slabi; najprej hočejo večjo colnino naložiti na železnino, tkanino, moko in vino. Z papežem in

sploh z kat. Cerkvo pa še Bismark ni sklenil miru in preganja katoličane nepretrgano. Na Švicarskem so se ljudi vendar že nekoliko spame-tovali in so pri volitvah najhujšim freimaurejem dali slovo, izvoljenih je v mnogih kantonih precejšnje število konservativnih in katoliških mož, izgnani škofje upajo, da jim bo mogoče skoro vrniti se na svoje sedeže. V Belgiji se pri volitvah vselej liberalci in katoličani močno trgajo in pip-ljejo za poslanstva; pri zadnjih so katoličani zgu-bili več sedežev, a v Brügge zmagali, kder so do sedaj vedno liberalci gospodovali. Italijanski kralj potuje z kraljico po Italiji in se hoče tako ljudstvu prikupiti in zabraniti, da ga republikanci s časom ne preženó, kakor je njegov oče mnogo italijanskih kraljev in knezov pregnal in jigove dežele in premoženje pograbil. Sv. oče Leon XII. so jezuitom ukazali, naj poiščejo ostanke kri-stijanov, ki so v Japonskem pred poprejšnjo gro-zovitno vladno zbežali v planine. Francoski mi-nistri so sami freimaurejji in torej sveto vero skrunijo, dubovščino žalijo in cerkvene pravice zatirujejo, kder le morejo; neverniki smejo ver-nike svobodno zasramovati; na dušno so v naj-nesramniših podobah, nastavljenih po mirodvorih, zasramovati smeli Kristusa, Devico Marijo itd. Tudi so dovolili, da so grdi komunisti, ki so l. 1870. nadškofa ubili pa tudi Pariz užgali in potem zbežali, sedaj brez strahu pred kaznijo domov prišli. Sploh lehkomišljeni Francozi hodijo po nevarnih potih, ki peljajo do revolucije; Vrli kato-liški Irci so zgubili svojega izvrstnega višjega pastirja: kardinal in nadškof Cullen jim je umrl 75 let star. Grški minister Kumanduros je odstopil in ministerstvo je prevzel njegov nasprotnik Trikupis; on hoče tudi Grecijo pripraviti v boj zoper Turka, 20.000 mož redne vojske na noge postaviti, 100.000 mož pa narodnih brambovcév orožati. Srbski knez Milan se je za zimo preselil iz Belgrada v Niš, kder so mu mestjani za 70.000 fl. lepo priredili konak, kojega je prej imel turški Midhat-paša. Ruski car prebiva sedaj celo na jugu svojega neizmernege cesarstva, namreč v Livadiji ob Črnem morju. Nedavno je tje pozval generala Todlebena in se z njim pogovarjal o Bolgariji, potem o potrebi nove vojske zoper Turka in Angleže. Car je neki obžaloval, zakaj je Turka v spomladi spustil in mu ni 2. marca vzel Cari-grada. Vojske zoper Angleže se Rusi itak ne morejo ogniti, prej ali selej se mora vneti boj. Bolgarski vstaši so na večih mestih že imeli krvave tepeže z turško redno vojsko, vendar brez posebnega uspeha, le v Strumičkem dolu so Turke vrgli nazaj do Demir-hisarja blizu Sereva.

Bosna in Hercegovina. Svitli cesar so svo-jega adjutanta, fml. Beka poslali v Sarajevo in Mostar, da jim natančno in zvesto poroča, kako in kaj se tam godi. Zopet govorijo, da bo general Filipovič in ves njegov štab iz Bosne poklican; Filipovič se baje vrne nazaj v Prago, ker mu je